

Smrt boga

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 9 | Nivo: Filozofski Fakultet

Antihrist (Nemački: Der Antichrist) (drugi prevod bi glasio: Antihrišćanin) je knjiga filozofa Fridriha Ničea izdata 1895. Iako je napisana 1888, zbog svog kontroverznog sadržaja, zajedno sa knjigom Ecce homo njeno izdavanje je bilo zadržano. Prevod sa nemačkog jezika može značiti "Anti-hrist", ali i "Anti-hrišćanin." Zbog sadržaja ove knjige naslov verovatno implicira na oba značenja.

Ovaj rad će se baviti Ničeovim shvatanjima hrišćanstva, naučnog metoda, Boga, teologa, sveštenstva itd. Teme su veoma iscrpne, tako da možda nisu sve obuhvaćene u ovom radu.

Fridrih Niče

Fridrih Niče (15. 10. 1844 — 25. 08. 1900) genijalni i kontroverzni nemački filolog, filozof i pesnik.

Za sobom je ostavio izuzetna dela sa dalekosežnim uticajem. On je jedan od glavnih utemeljivača „Lebens-philosophiae“ (filozofije života), koja doživljava vaskrsenje i renesansu u „duhu našega doba“.

Ono što je posebno karakteristično za Ničea jeste njegov stil. Tako se još jednom potvrđuje tačnost one Bogonove da je čovek stil i obratno. Prvo što se može zapaziti jeste da Ničeova dela više liče na pesničku prozu nego na filozofska dela. On je bio emotivan i intuitivan, strastven i patetičan čovek. Jezik njegovog glavnog junaka Zaratustre jeste jezik ditiramba, a ne suptilne filozofske analize. Niče tvrdi: „Moja filozofija donosi pobedonosnu misao od koje konačno propada svaki drugi način mišljenja“. On piše po nadahnuću i asociacijama „zadirkuje“ filozofske teme, više sugerise nego što argumentuje. Svoju filozofiju naziva i eksperimentalnom zato što, zapravo eksperimentiše idejama. Neguje ispovedni stil pisanja, više saopštava, pokazuje nego što dokazuje. Dijalog ima subjektivnu dijalektiku, potiskuje monolog. On kao iz topa ispucava ideje, i kako kaže sam „filozofira čekićem“, jer „nije čovek, već dinamit“. Voleo je da se izjednačava sa Dionisom i Zaratustom i da otvoreno istupa kao prorok.

Ničeova prva intelektualna ljubav bio je Šopenhauer. Međutim, nasuprot Šopenhaurovom pesimizmu, on razvija herojski životni optimizam. Pri tome izričito kaže da bi više voleo da bude Dionisov satir nego hrišćanski svetac. Njegovi mišljenici su presokratovci i spartanci. Pisao je po ugledu na Heraklitove aforizme.

Pojava Sokrata je, i za Ničea, prekretnica u razvoju grčko-evropske kulture, ali u negativnom smislu. On je za Ničea, u stvari, prvi dekadent, jer je svojim prosvetiteljskim intelektualizmom poremetio odnose između dionizijskog i apolonskog elementa kulture, u korist ovog drugog. Od njega, navodno, kultura stalno retardira, previše je racionalistička i time neprijateljska prema životu, koji za Ničea nije ništa drugo do „večno vraćanje istog“, čija je suština „volja za moć“. Doduše, on na jednom mestu pošteno priznaje da možda nije ni razumeo Sokrata, što možemo i prihvatiti kao tačno.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com